110306 Fastlagssöndagen
Anna Apell Källström

Nu är det äntligen semlornas tid! Det är nu som vi i tre dagar ska få gotta oss med det godaste vi vet. Fastlagssöndagen inleder fastlagen – en period av fest och glädje innan själva fastan påbörjas. Tre kalasdagar! Till och med Närkes Allehanda uppmärksammade detta kalasande och hade ett reportage i veckan om vilket konditori i Örebro som bakade de godaste semlorna. En smakpanel deltog, en man och en kvinna, och jag kände med dem – hur mådde dessa två efter att ha provat samtliga semmelverk? Ja, oavsett om de bara tog en tugga av varje. Mandelmassa och grädde om vartannat blandat med vetebröd… Det kan ju bli för mycket av det goda.

Ända tills på onsdag ska vi få unna oss sedan vänds glädjen i ett kast där askonsdagen är markören och kyrkan vänder sina steg mot Jerusalem, följer i Jesu fotspår den väg som går mot korset. Den väg som paradoxalt kallas för kärlekens väg. Och alla vi som älskat och älskar vet hur djupt sammanflätade kärleken och smärtan är. Ja, det är som de inte kan existera utan varandra.

I dagens text bryter det mörka och svåra in när lärjungarna anar det som minst. Tillsammans med Jesus skulle de ju nu röra sig mot Jerusalem för att fira påsk, de skulle röra sig mot Jerusalems påsk likt ett triumftåg, förtryckarna skulle utmanövreras och framtiden såg ljus ut. Men så brister glädjens tunna hinna då Jesus berättar om vad som ligger framför dem men lärjungarna vill inte höra, vill inte veta. Orden om människosonen gäller Jesus. ”Människosonen skall utlämnas åt de översteprästerna och de skriftlärda och de ska döma honom till döden och utlämna honom till hedningarna som ska göra narr av honom och spotta på honom, prygla honom och döda honom, och efter tre dagar ska han uppstå.” Nej, vem vill höra på något så absurt, vem vill höra att katastrofen är nära förestående? Det var ju inte så här de hade tänkt sig. (Det är ju lättare att pladdra på om vem som ska få sitta jämte Jesus, vem som har högst rang.)

När vi drabbas av mörkret, då verkligheten är så svår att den inte går och ta in så är det naturligt att försöka titta bort. Som lärjungarna vänder vi undan vår blick. Vi vill inte veta, vill inte se - men vetskapen att allt är förändrat sipprar ändå in långsamt. Och i sorgens landskap är vi alla lika små, lika behövande av kärlek och närhet. Men vi får tro att vi inte är ensamma i vår utsatthet utan att Gud vandrar vid vår sida i livets mångfasetterade tillvaro. Några av kyrkans bilder och symboler berättar om det. Och vi behöver bilder som talar till oss, som griper tag och som håller. De kan säga så mycket mer än ord. De fungerar som ankare, förankrar och kan hjälpa oss att ta steg framåt i en oviss framtid.

I vår kyrka, längst ner till vänster hittar vi Maria med Jesusbarnet i famnen. En bild för den starkaste kärleken som finns, kärleken som man kan känna till sitt barn. Bredvid Maria och barnet har ljusträdet slagit rot. Livets träd som bär alla våra böner, vår längtan och saknad.

Likt Maria bär Jesusbarnet i sin famn så får vi tro att vi i livets skeenden är burna av Gud, av den kärlek som övervinner allt och som älskar oss över allt. Gud skyggar inte för det skadade eller ömkliga utan skänker syn så att vi kan se och acceptera det som händer i våra liv, det som är kluvet och tvetydigt, det som smärtar och gör ont.

Vi hittar också dopfunten. Dopets vatten som vill ge våra liv tydning, dopets teologi är så komplext att vi nu bara nuddar vid den. Varje gång vi döper ett barn så läser vi en text där Jesus ger ett löfte: Jag är med er alla dagar till tidens slut. För mig handlar det om att Gud lovat gå vid vår sida, lovat att dela mitt liv med allt vad det innebär. Han rör sig i sorgens utmarker ned till dödsskuggans dal, och famnar med liv och kärlek.

Kärlekens väg upp till Jerusalem, mot korset har börjat. Korset som berättar om den enda kärlek som fullt ut orkar hålla ihop våra livs motsägelsefulla bilder, paradoxerna, han ser hela sanningen, alla sår och alla sprickor och ändå fortsätter att älska.